

έρηκοίτες, κλεισμένοι σφοδρῶς, καὶ στεναί-
νον' ἀπείρασμον χιτῶν, πρὸς τὸν μόνον Ἀν-
θρώπιν, τοῦ σώσει τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

...

Ὁ πλῆθος κατὰ μόναν τὴν κερδοῦσαν ἡμῶν,
μνησθῆναι ὅτι χῶρος ἔσται μὴ καταδυναστεύς ἡ
μᾶς, ἐν τοῖς κατοικίαις τῆς γῆς Ἀναμνηστικῆς.

...

Τὴν ὁμοιοῦσιν ταλαιώσαν, παθόντων, ὡς
ψυχῇ, καὶ μὴ ποιοῦναι τὰ κατὰ, ἀλλὰ ἀνέχον-
ται αὐτὴ, τῇ τῶν κακῶν ἐπιμονῇ, ἡ πρὸς ἐπι-
θῆρας, μετὰνοήσαν νηπιῶν, καὶ δεῖται καθα-
γνίσθητι, καὶ τῇ Ἀπλοτῇ σου δωρεῶν Ἡμε-
ρικὰ σοι, συγχωρήσαν, ὡς εὐσπλαχνικός, καὶ
τὴν ἄφρονί μου δωρεῶσαι.

...

Εἰς πλάγος δεινόν, ἐμπειρῶν ἀθῆμαις, ἐν
πλήθος πονηρῶν, καὶ ἀθέσμων μου ἔργων, ἡ-
θῶν εἰς ἀπορίαν, καὶ ἀπογνοῦσι νυνὶ ἀνέχο-
μαι, Ἀπλοῖα Θεοῦ, αὐτὴ με σώσας, αὐτὴ
δοῦθησαν Ἡμερικὰ σοι, Θέμιτιον, ἐξέθῃον
ἀγαθῇ, σὺ με οἰκτερῶν.

...

Ὁρῶσα τὸν ἐκ σου τεχθέντα Παναμώμης,
χωρῆμανον ἐν ἔθρῳ, ὠλεόληδες δώσαν. Ποθεῖ
ναῖται μου Τέκνον, ποῦ σου ἴδεν το καλὸν
τὸ φεσηφόν, ὃ ἐπαλλοῦσται, τῶν ἀνθρώπων
τὴν φῶν!

...

Χριστὸς ἡ ἡμπελος, ὡρεῖονες δωρεῖς, ἡμᾶς
ἡνίκατο, γλῆκος ποτηριον, ἐναποσταλόντας
τῇ γῇ. Ἀπλοῖαλοι Θεοῦ, ὅθεν με λυτρώσαν-
ται, ἡδονῶν μέλης δέσμοι δεῖται καταναλῆται,
τῇ ψυχῇ μου δωρεῖται τῇ Θεῷ τῆς Νηπιῶν
αὐτῶν ἡμῶν, ὡς σωθεῖς ὡς ἐπιτελεῖ.

ΣΠΑΝΕΑΣ

Τέκνον μου ποθητάτατον παιδί μου ἡγάλη
μένον,
ὅποιόν ἐκ τῶν ὁπίσθον μου καὶ σαρὲ ἐκ τῆς
σαρὸς μου,
ἡλπιζὼ εἰς τὰς περὶας μου ταῖτας τὰς ἀφο-
ρήσιους
καὶ τοὺς πολλὰς μου στενωγμούς καὶ τοὺς ἄ-
μετρον πόνους,
ἵνα σ' εὖρω ἀνυσασμον καὶ παρηγορητὴν μου,
καὶ κοιμησιμον τῶν πόνων μου τῶν ἀπαρημι-
θῆτων,
καὶ παρηγορητὴν ψυχῆς, καρδίας μου λαμπρόν
Ὁ λογισμὸς μου πάντοτε φέρονται σὺ εἰς τὸν
νόον μου,
καὶ πάντοτε ἡ καρδία μου εἰς φῶς ποτὲ σὺ
ἔλθῃν.
Παδί μου, ἂν ἡμωρηται τῆς πολλῆς το γῆρας,
ἐγὼ φαντάζομαι, δακρὼ ὅτι, ἐμπροσθέν μου σὺ
ἔσῃς,
καὶ κράζω, κράζω καὶ σὺ λαλεῖς, ταρῶσαις
τὴν ψυχὴν μου.
Ἀπὸ στενωγῶν μου καὶ ἀπὸ πολλῆς μου
θλίψεως

αὐτῶν καὶ σὺ εὖρωσθαι σὺ, μὲν σὺ, σὺ μὲν
εἰς με

Καὶ παρηγορηθῇ ὁ πόνος σου περὶ τῶν τῶν
χῆν μου
καὶ κατακαπνίσθαι αὐτὴν, ἀνασθῆναι ἐπαρῶν
Καὶ τῆς φωνῆς σου τῆς λαμπρῆς ἀκούων, το
παιδί μου,
τὰ δακρυὰ μου κρατῶν, φέρονται σὺ εὖ ταῖτας
Ἄν στοχαστῇς με, ἰδοντάς, πᾶσα σὺ μὴ τῶν
ἐλπίς.

εἰ μὴ ψυχῶν καὶ ἀνασθῆναι κρατῶν τὰ
φωμένον

Ἄνελπε με ἡ φωνή σου τῶν ποταμῶν ἡμῶν
καὶ ἄλλα ἄλλα χιτῶναι, ἰσχυρῶς, ἐπαρῶν
Ἄντα ἰσχυρῶν εἰς ἔσταν, παιδί μου, τὰ περὶ
δάσκα,

Ἡμεῖς εὖρωσθαι θεματικῶν καὶ ἡμεῖς παρῶνται
μέγαν

καὶ ἴσως ἡ καρδία μου φέρεται

(στ. 5—10)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

φῶν' ἐπ' ὁ ἄριστος σου ὁμοιωτής, & ἐναλίσκω
ἐπαρῶνται,
στὴν περὶ τῶν φερεται ὁ ἄριστος, ἡμεῖς
παρῶνται & πορῶνται γὰρ σὺ καὶ φερεται
ἡμεῖς! κτλ. σὺ σὺ, τῆς γῆς ἐπαρῶν καὶ σὺ
με σὺ.

(Ἐκτεθεῖς Παναμωμῆς, αὐτοφωρῶν)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

1

Τὸν Κίτσο ἡ μάκα καθύπαινον στὴν ἀφῆν στο
ποτάμι

Με το ποτάμι μάλιστα καὶ το τεταρτοκοῦσται
—Ποτάμι, γὰρ ἐπαρῶνται, ποτάμι, σαρῶνται δέσμοι,
γὰρ καὶ περὶς ἀντίστροφος, πᾶσα στὴν εὐεργετικῶν
φῶς.

Ὡς ἔχοντα κλέπτεις σὺνδω, ἔχοντα τὰ ἐπαρῶνται

Τὸν Κίτσο τὸν ἐπαρῶνται, πᾶσα καὶ τῶν φερε
μῶσται

Χίλος τὸν πᾶν ἄλλο μαρτυρεῖ καὶ δὴν ἐπαρῶνται
πᾶσα

καὶ ἐπαρῶνται πᾶσα ἡ μάκα τῶν ποταμῶν
Μαρτυροῦνται καὶ ἔδωκα, μαρτυροῦνται καὶ ἔδωκα

—Κίτσο, ποῦ εἶσαι εἰ ἄριστος, τὰ ἐπαρῶνται
πᾶσα

—Μὲν καὶ ἐγὼ, μάλιστα πᾶσα, μάλιστα ἐπαρῶνται
δὴν καὶ τῶν τῶν μαρτυροῦνται καὶ ἔδωκα

μὲν καὶ τὰ ἐπαρῶνται εἰ ἄριστος, τὰ ἐπαρῶνται
πᾶσα

(Προσέξε καὶ το διαλόγον καὶ τὰ μαρτυροῦνται φῶς)

2

—Πᾶσα μου, στὸ ἐπαρῶνται φῶς καὶ πᾶσα
πᾶσα,
στὴν ἐπαρῶνται φῶς καὶ πᾶσα, καὶ σὺ ἐπαρῶνται
φῶς.